

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. Перник, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Хр. Родопски

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разгледа докладваното от Ивайло Хр. Родопски Гражданско дело № 20231720104042 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, съобрази:

Съдебното производство е образувано по искова молба от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, срещу О. П. Н. (М.), като обстоятелствата, от които произтичат претендираните права по смисъла на **чл. 146, ал. 1, т. 1 ГПК**, са следните:

Ищецът твърди, че на 08.03.2018 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България” и О. П. Н. (М.), бил сключен Договор за потребителски кредит № PLUS-15815555, по силата на който на О. П. Н. била отпусната в заем и реално предадена сумата от 15000.00 лв., като застрахователната премия е 5400.00 лв., със срок на погасяване до 20.03.2026 г. на 96 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 282.27 лв., ГПР 11.27 %, лихвен процент 9.70 %, като по този начин общото задължение по кредита възлизало на 27097.92 лв., така договорната лихва по кредита е уговорена от страните в размер на 6697.92 лв.

На 09.01.2022 г. било подписано Приложение № 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания на основание чл.99 от ЗЗД между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България” и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-15815555 от 08.03.2018 г. е

прехвърлено в полза на ищеца „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви.

По този начин крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.03.2026 г. /датата на последната погасителна вноска/, но предвид обстоятелството, че кредитополучателят не изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът е приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочна изискуемост. Въпреки условията на договора за кредит до длъжника е изпратено уведомително писмо, че по отношение на вземанията по договора за кредит е обявена предсрочна изискуемост, считано от 18.05.2023 г. Съдът приема, че същото не е надлежно връчено на длъжника, като мотиви в тази насока ще изложи в мотивната част на съдебния акт.

Съгласно условията на договора при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника била начислена лихва за забава за периода от 21.03.2021 г. до датата на подаване на заявлението в съда – 30.05.2023 г. в общ размер на 591.22 лв., като за периода от 13.03.2020 г. до 14.07.2020 г. не била начислявана лихва за забава или неустойка, съгласно разпоредбата на чл.6 ЗМДВИПОРНС.

По изложените съображения, след като за посочените вземания за главница и лихви е била издадена заповед за изпълнение, срещу която е постъпило срочно възражение по реда на чл. 414 ГПК, моли да бъде признато за установено в отношенията между страните по реда на чл. 422 ГПК, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумите: **9751.09 лева** – неплатена главница за периода от 20.03.2021 г. до 20.03.2026 г. по Договор за потребителски кредит PLUS-15815555 от 08.03.2018 г. по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост, считано от 18.05.2023 г., **2018.45 лева** – неплатено договорно възнаграждение за периода от 20.03.2021 г. (падеж на първа неплатена погасителна вноска) до 18.05.2023 г., **591.22 лева** – законна лихва за периода от 21.03.2021 г. до 30.05.2023 г. – датата на депозиране на заявлението, ведно със законната лихва върху сумата по главницата, за периода, считано от 30.05.2023 (датата на подаване на заявлението до съда)

година до окончателното ѝ изплащане.

В условията на евентуалност, в случай, че съдът не уважи изцяло и отчасти кумулативно предявените обективно съединени положителни установителни искове срещу О. П. Н. ищеца „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД моли съда да постанови решение, с което да **осъди** О. П. Н. да му плати горепосочените и неплатени по процесния договор суми, по посочена в исковата молба банкова сметка, като във връзка с предявения в условията на евентуалност осъдителен иск прави изрично изявление за обявяване на задължението за предсрочно изискуемо с връчване на препис от исковата молба.

Претендира разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК, както следва: разноски в исковото производство – 300 лева за вещо лице, 200 лева – юрисконсултско възнаграждение и 247,22 лева - платена държавна такса по сметка на ПРС или общо **747,22 лева**; разноски в заповедното производство – 247,22 лева - платена държавна такса по сметка на ПРС и 50,00 лева - юрисконсултско възнаграждение, или общо **297,22 лева**.

Ответната страна, чрез адвокат А. А. оспорва исковите по основание и размер. Твърди, че не са доказани материалните предпоставки, обосноваващи основателност на претенцията, както и обстоятелството виновното неизпълнение да се дължи на поведение на длъжника. Ответницата чрез процесуалния си представител оспорва, че е била уведомена за извършената цесия, както и твърдението, че тя е породила съответните правни последици. Твърди, че не е уведомена по надлежния ред за обявената предсрочна изискуемост на вземането по процесния договор. Оспорва дължимостта и настъпилата предсрочна изискуемост на главницата и договорното възнаграждение, както и дължимостта на обезщетението за забава. Счита, че договора не отговаря на изискванията на чл.11 от ЗПК. Счита за недопустим предявения в условията на евентуалност осъдителен иск. Във възражението по чл. 414 ГПК, депозирано чрез процесуален представител, същата се е позовала на изтекла погасителна давност.

Претендира разноски, съгласно представен списък по чл.80 ГПК, както следва: **1500 лева** – платен адвокатски хонорар по настоящото производство и **150 лева** – сторени разноски по заповедното производство за подаване на

възражение по чл.414 от ГПК.

Възражението на ответника за недопустимост на евентуално съединения осъдителен иск настоящият съдебен състав е счел за неоснователно, като е обосновал, че в конкретния случай при предявяване на евентуалния осъдителен иск, съобразно исковата молба и уточненията, дадени по реда на чл. 129 ГПК, ищецът се позовава на **допълнителен юридически факт – предсрочна изискуемост, настъпваща с връчване на препис от исковата молба на ответника – 27.10.2023 година**. В тази връзка по-новата и преобладаваща съдебна практика приема, че въведеното от ищеца **условие за разглеждането на осъдителния иск е отхвърлянето на установителния иск поради ненастъпила предсрочна изискуемост на кредита**. Позоваването е направено с исковата молба изявление на кредитора за обявяване на предсрочната изискуемост и на настъпването ѝ с уведомяването на длъжника по кредита за изявлението на кредитора за изгубване на преимуществото на срока с връчване на исковата молба. Касае се до **нов факт**, който е от значение за настъпване на изискуемостта на предявеното вземане, като този факт не се е съдържал в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и не е бил поддържан по отношение на предявения установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Поради това е изключен извод за идентичност на фактическите твърдения по предявените искове. В тази хипотеза евентуалният осъдителен иск е допустим. Допустимо е и съединяването му при посоченото условие с установителния иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. За ищеца е налице правен интерес от разглеждането на осъдителната претенция при отхвърляне на иска за установяване съществуването на вземането с последица прекратяване на изпълнението /чл. 422, ал. 3 ГПК/ и с оглед основаниято за отхвърляне му, свързано с не настъпване на предсрочната изискуемост на процесното вземане, по отношение на която по осъдителния иск се поддържа, че е настъпила в по-късен момент - с връчване на исковата молба. В този смисъл са задължителните указания на т. 11б ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и даденото разрешение в постановените по реда на чл. 290 ГПК Решение № 60106 от 3.08.2021 г. по т. д. № 1035/2020 г. на ВКС, II т. о., Решение № 60110 от 4.03.2022 г. на ВКС по т. д. № 772/2020 г., Решение № 50175 от 21.12.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3374/2021 г.

При така изложените твърдения на осн. **чл. 146, ал. 1, т. 2 ГПК** съдът счита, че е сезиран с обективно кумулативно съединени **главни** установителни искиове с правна квалификация, както следва: по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр.чл. 430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, и **евентуално** предявени осъдителни искиове, с правно основание чл.430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Пернишки районен съд, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено и доказано от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложените с исковата молба писмени доказателства от ищцовата страна се установява, че на 08.03.2018 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България” и О. П. Н. (М.), бил сключен Договор за потребителски кредит № PLUS-15815555, по силата на който на О. П. Н. била отпусната в заем и реално предадена сумата от 15000.00 лв., като застрахователната премия е 5400.00 лв., със срок на погасяване до 20.03.2026 г. на 96 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 282.27 лв., ГПР 11.27 %, лихвен процент 9.70 %, като по този начин общото задължение по кредита възлизало на 27097.92 лв., така договорната лихва по кредита е уговорена от страните в размер на 6697.92 лева.

На 09.01.2022 г. било подписано Приложение № 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания на основание чл.99 от ЗЗД между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България” и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-15815555 от 08.03.2018 г. е било цедирано в полза на ищеца „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. По делото липсват доказателства за надлежно връчване на уведомлението за прехвърленото вземане до длъжника, съг.чл.99, ал.3 от ЗЗД.

Видно от заключението на приетата по делото СИЕ, вещото лице В. В. е установило, че по силата на договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15815555, сключен на 08.03.2018г, кредитът е бил усвоен по банкова сметка, предоставена от кредитополучателя с титуляр О. П. Н. IBAN: BG40UNCR70001522194548, BIC: UNCRBGCF при Уникредит Булбанк АД. На 09.03.2018 година била преведена по банковата сметка сумата в размер на

14475,00 лева, като била удържана от кредитора сумата от 525,00 лева - за такса ангажимент.

След извършени счетоводни изследвания и изчисления, при разработени варианти, експертът достига до следните заключения:

1.Неплатена главница в размер н 9432,71 лева с вноски с падеж от 20.05.2022г. до 20.07.2026г. съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS- 15815555/08.03.201 8г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Неплатена договорена лихва в размер на 2066,25 лева за периода от 21.04.2022г. до 20.07.2026г. съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS- 15815555/08.03.2018г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Неплатена договорна лихва в размер на 842.19 лева за периода от 21.04.2022г. до 18.05.2023г. съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15815555/08.03.2018г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Неплатена разсрочена договорена лихва в размер на 92,99 лева с падежирали вноски от 20.06.2022г. до 27.10.2023г. , съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15815555/08.03.2018г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Размерът на обезщетение за забава за периода от 21.05.2022г, /първа неплатена вноска с падеж 20.05.2022г. до 30.05.2023г. / при предсрочна изискуемост 18.05.2023г по ИМ/ е в размер на 162.74 лева;

Размерът на обезщетение за забава за периода от 21,05.2022г, /първа неплатена вноска е падеж 20.05.2022г. до 23.08.2023г. подаване на ИМ, / при предсрочна изискуемост 18.05.2023г по ИМ/ е в размер на 408,55 лева.

2.Съгласно договора за потребителски паричен кредит № PLUS-15815555 сключен на 08.03.2018 година, кредитът е бил усвоен по банкова сметка предоставена от кредитополучателя е титуляр О. П. Н. в размер на сумата от 14475,00 лева на 09.03.2018 г., след удържана от кредитора сума от 525,00 лева, за такса ангажимент. По сключения договор за потребителски паричен кредит № PLUS- 15815555/08.03.2018г., било извършено реално плащане в общ 13070,08 лева - с дата на плащане посочената от вещото лице

таблица;

Неплатена главница в размер на 9432,71 лева е по вноски с падеж от 20.05.2022г. до 20.07.2026 г., съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15815555/08.03.2018г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Неплатена договорна лихва в размер на 2066,25 лева, за периода от 21.04.2022г. до 20.07.2026г. съгласно договор за потребителски паричен кредит № PLUS- 15815555/08.03.2018г. и споразумение за отсрочване на погасителни вноски;

Неплатена договорна лихва в размер на 842.19 лева, за периода от 21.04.2022г. до 18.05.2023 г.;

Неплатена разсрочена договорена лихва в размер на 65,64 лева с падежирали вноски от 20.06.2022г. до 18.05.2023г./;

Неплатена договорна лихва в размер на 1143,03 лева за периода от 21.04.2022г. до 27.10.2023 г.;

Неплатена разсрочена договорена лихва в размер на 92,99 лева, с падежирали вноски от 20.06.2022 г. до 27.10.2023 г.

В случай, че с плащанията от 13070,08 лева са погасявани задължението за договорно възнаграждение в размер на 5478,62 лева и главница в размер на 7591,46 лева , ако не се вземат предвид всички други задължения по договора, то:

Договорената главница е в размер на 15000.00 лева.

При предсрочна изискуемост с дата 18.05.2023г. неплатена главница в размер на 7408,54 лева и

неплатената договорена лихва в размер на 226,60 лева за периода от 21.01.2023 година до 18.05.2023 година.

Общо неплатена сума в размер на 7635,14 лева.□

При предсрочна изискуемост обаче с дата 27.10.2023 г. – датата на получаване от длъжника на препис от настоящата искова молба, неплатената главница е в размер на 7408,54 лева, а неплатената договорена лихва - в размер на 496,50 лева, за периода от 21.01.2023г до 27.10.2023 г. Общо

неплатената сума възлиза в размер на 7905,04 лева.

В случай, че с плащанията от 13070,08 лева е погасявано задължението за главница в размер на 13070,08 лева, ако не се вземат предвид всички други задължения по договора, то:

Платената главница би била в размер на 13070,08 лева с платени вноски с падеж от 08.03.2018г. до 20.07.2025г.

Обезщетението за забава върху всяка една погасителна вноска от деня следващ падежа ѝ - от 21.01.2023г. до 18.05.2023 г. е в размер на 13,97 лева.

Обезщетението за забава върху всяка една погасителна вноска от деня следващ падежа ѝ - от 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г. е в размер на 93,38 лева.

По този начин крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 20.03.2026 г. /датата на последната погасителна вноска/, но предвид обстоятелството, че кредитополучателят не изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът е приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочна изискуемост. Въпреки условията на договора за кредит, до длъжника е било изпратено уведомително писмо, че по отношение на вземанията по договора за кредит е обявена предсрочна изискуемост, считано от 18.05.2023 г. Съдът приема обаче, че същото не е било надлежно връчено на длъжника.

Съгласно условията на договора при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника била начислена лихва за забава за периода от 21.03.2021 г. до датата на подаване на заявлението в съда – 30.05.2023 г. в общ размер на 591.22 лв., като за периода от 13.03.2020 г. до 14.07.2020 г. не била начислявана лихва за забава или неустойка, съгласно разпоредбата на чл.6 ЗМДВИПОРНС.

В случая, при липса на доказателства за надлежно връчено известие за прехвърляне на вземането от длъжника, съобразно постановените от ВКС трактовки, на основание чл. 290 и 291 от ГПК, обективирани в Решение № 3/16.04.14 г. по т. д. № 1711/2013 г. на I т. о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/09 год. на II т. о., ако към исковата молба по иск на цесионера, е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление се счита достигнало до длъжника с

върчване на препис от исковата молба и съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал. 3 пр. 1 ЗЗД, като прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

Постигната в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и кредиторът, без да уведомява длъжника може да събере вземането си, не поражда действие, ако банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател (решение № 200/2019 година, на ВКС, ТО). Уведомлението следва не само да бъде изпратено до длъжника, но и да бъде получено от него.

Доказателствената тежест е за кредитора - той следва да докаже настъпването на предсрочната изискуемост и уведомяването на длъжника за това. Ако кредиторът не успее да го докаже, само на това основание, установителния иск за задълженията, чиито падеж не е настъпил преди датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ще се отхвърли.

Съгласно разрешението в т. 18 на Тълкувателно решение № 4/ 2013 г., на ОСГТК на ВКС, в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК (искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен едномесечния срок) вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Волеизявлението следва да е обективизирано в писмен документ и да съдържа ясно изразено позоваване на обстоятелствата по чл. 60, ал. 2 на ЗКИ или на обстоятелства, уговорени в договора, които дават право на кредитора да упражни правото да обяви предсрочната изискуемост на кредита

Преобладаващата и актуална съдебната практика повелява, че в хипотезата на обективизирано в исковата молба волеизявление на

кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост, както в случая следва да се приеме, че с връчването на длъжника на препис от исковата молба по чл.422, ал. 1 ГПК настъпва момента на предсрочната изискуемост, в какъвто смисъл са решения № 114/ 2016 г., № 86/ 2020 г., № 60110/ 2022 г., на ВКС.

Ето защо в настоящия казус съдът приема, че длъжникът е бил уведомен за настъпване на предсрочната изискуемост на 27.10.2023 година – с получаване на препис от исковата молба.

Касателно уговорената в договора лихва, при настъпила предсрочна изискуемост, съгласно Тълкувателно решение № 3/ 2017 година, от 27.03.2019 година, по т.д.№ 3/ 2017 г. на ОСГТК на ВКС, размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем / кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от представената по договора парична сума (главницата) и законната лихва, считано от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. Уговорената в договора лихва е възнаграждение за предоставянето и ползването на паричната сума за срока на договора. Упражненият избор от кредитора да иска изпълнението преди първоначално определения срок поради съществуващия за него риск преустановява добросъвестното ползване на паричната сума от длъжника, поради което уговореното възнаграждение за ползване за последващ период - след настъпване на предсрочната изискуемост, не следва да се дължи.

Всичко изложено дотук мотивира настоящият съдебен състав да се съобрази и приеме за адекватно и точно изчислението на вещото лице за дължимост на исковите суми, както следва:

При реализирана предсрочна изискуемост на вземанията на 27.10.2023 г. – датата на получаване от длъжника на препис от настоящата искова молба, неплатената главница следва да е в размер на 7408,54 лева; неплатената договорена лихва - 496,50 лева, за периода от 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г.; обезщетението за забава върху всяка една погасителна вноска от деня следващ падежа ѝ - от 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г. е в размер на 93,38 лева.

Предвид така установеното, съдът намира, че исковите претенции се явяват **частично основателни**. Кредитодателят е бил изправна страна по

договора, като е предал заемната сума на кредитополучателя, което е било удостоверено с подписа на ответника. В случая ищцовата страна твърди един отрицателен факт - липса на плащане по договора за кредит за процесния период, който не подлежи на доказване от същата, а на оборване от ответната страна с надлежни за това доказателства, удостоверяващи извършено плащане на дължимата цена, което може да се осъществи единствено с писмени такива, което не беше сторено от длъжника.

По делото не се установиха и доказаха неравноправни клаузи на процесния договор за потребителски паричен кредит по чл.7, ал.3 от ГПК, нито такива, обуславящи неговата пълна или частична нищожност по чл.11 от ЗПК, по чл.143, чл.144 от ЗЗП, нито са налице констатирани нарушения на условията и императивните изисквания по чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗКИ и чл. 59, ал. 2 от ЗКИ и на чл. 147, ал. 1 във вр. с чл. 143, т. 18 от ЗЗП.

Налице е и валиден договор за цесия, въз основа на който заетите суми се дължат на ищцовото дружество, но не в пълните им първоначално претендирани размери и не на посоченото установително основание - чл.422, ал. 1 ГПК, вр.чл. 430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а по своевременно предявените и приети от съд в условията на евентуалност осъдителни искиви претенции по чл.430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

След отхвърляне на установителния иск по чл.422 от ГПК, съдът следва по евентуалните осъдителни искиви претенции да осъди ответницата да заплати на ищеца следните суми: главница в размер на 7408,54 лева по Договор за потребителски кредит PLUS-15815555 от 08.03.2018 г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска – 23.08.2023 година до окончателното и изплащане; договорна лихва в размер на 496,50 лева, за периода от 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г.; обезщетение за забава в размер на 93,38 лева върху всяка една погасителна вноска от деня, следващ падежа ѝ - 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г.,

като отхвърли претенциите в частите до първоначално предявените размери, както следва: за сумата над 7408,54 лева до 9751.09 лева – неплатена главница по Договор за потребителски кредит PLUS-15815555 от

08.03.2018 г.; **за сумата над 496,50 лева до 2018.45 лева** – договорна лихва за периода от 20.03.2021 г. до 18.05.2023 г.; **за сумата над 93,38 лева до 591.22 лева** – обезщетение за забава за периода от 21.03.2021 г. до 30.05.2023 г., както **и за законната лихва върху сумата по главницата, за периода,** считано от 30.05.2023 (датата на подаване на заявлението до съда) година до 23.08.2023 година (датата на завеждане на исковата молба).

По разноските:

Ищецът е сторил следните разноски: в исковото производство – 300 лева за вещо лице, 200 лева – юрисконсултско възнаграждение и 247,22 лева - платена държавна такса по сметка на ПРС – общо 747,22 лева; в заповедното производство – 247,22 лева - платена държавна такса по сметка на ПРС и 50,00 лева - юрисконсултско възнаграждение, или общо: 297,22 лева.

Ответницата О. Н. (М.), чрез адвокат А. А. е направила разноски, както следва: 1500 лева – платен адвокатски хонорар по настоящото производство и 150 лева – по заповедното производство за изготвяне и подаване на възражение по чл.414 от ГПК.

По разноските в исковото производство.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК и чл. 78, ал. 3 ГПК на страните се дължат разноски - на ищеца, съобразно уважената част от исковите, а на ответницата, съобразно отхвърлената.

В настоящия случай обаче би трябвало и на двете страни, след като не са представили доказателства за разделно заплащане на адвокатско / юрисконсултско възнаграждение на процесуалните си представители, и възнаграждение за вещо лице (по установителния и по осъдителния иск), без дължимата и платена държавна такса (по предявени в условията на евентуалност искове се дължи една държавна такса, съгл. чл.72, ал.1 ГПК), от наличните по делото документи за заплатени такива, съдът следва да възприеме като обективен критерий за разграничаването им посочената сума в съответния документ, разделена на две, т.е. половината от сумата за направени разноски да се приеме за заплатена по установителните искове, а другата - по осъдителните, по аргумент и от чл.2, ал.5, хипотеза последна от Наредба № 1 МПРАВ.

При това положение, на ответницата, която е направила разноси за производството за един адвокат, ще се следва по установителния иск по чл.422 ГПК, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, да ѝ се присъди половината от претендираните разноси от 1500 лева, или сумата от **750 лева**, поради пълното му отхвърляне.

С оглед изхода на делото в тази част, разноси в полза на ищеца не следва да се присъждат (от общо сторени 747,22 лева – половината се равнява на 373,61 лева – направени за процесуално представителство по отхвърления установителен иск).

По осъдителните искове, правилото за изчисление ще бъде по реда на чл.78, ал.8, вр. ал. 1 ГПК, като на ищеца по тези искове ще следва да се присъдят разноси съразмерно с уважената част от исковите, като сумата от 500,00 лева, включваща разноси за юрисконсултско възнаграждение от 200 лева и платен депозит за вещо лице от 300 лева, следва да се раздели на половина – по 250,00 лева, без внесената държавна такса в размер на 247,22 лева, тъй като същата се дължи и заплаща еднократно при искове, предявени в условията на евентуалност, по арг. от чл.72, ал.1 ГПК. С оглед на горното и съразмерно с уважената част от осъдителните претенции ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от **322,00 лева**.

С оглед изхода на спора и на осн.чл.78, ал.3 от ГПК, съобразно отхвърлената част от осъдителните иски претенции, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответницата, както следва: сумата от **265,00 лева** – разноси по настоящото производство, изчислени върху сумата от 750,00 лева - половината на 1500,00 лева.

По разностите в заповедното производство.

Според т. 12 от ТР № 4 от 18.06.2014 г., постановено по т. д. № 4/ 2013г. на ОСГТК на ВКС обаче, съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разностите в заповедното производство, съобразно уважената част от исковите, вкл. и когато не ги изменя.

Тъй като в случая установителният иск се отхвърля изцяло, съдът не следва да присъжда на ищеца никакви разноси по заповедното производство, но следва да възложи в негова тежест тези, сторени от длъжника в размер на

150,00 лева – платени за един адвокат за изготвяне и депозиране на възражение по чл.414 от ГПК, с оглед пълното отхвърляне на иска по чл.422 от ГПК, съгл. чл.78, ал.3 от ГПК.

Налице е релевирано възражение по чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност от ищеца по отношение на платения и претендиран адвокатския хонорар от страна на ответника по исковото и заповедно дело. Същото се явява неоснователно. В случая минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение по исковото производство съгл.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 МРАВ възлиза в размер на сумата от 1512,40 лева, т.е. дори надвишава платения и претендиран по казуса адвокатски хонорар от 1500 лева.

На осн. чл.6, ал.1, т.5 от Наредба № 1 МРАВ – за изготвяне на други молби се предвижда минимален адвокатски хонорар от 200 лева, а в случая за изготвянето на възражението по чл.414 ГПК по заповедното производство са били платени 150 лева – също под предвидения законов минимум.

Воден от горното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения на основание чл.422, ал. 1 ГПК, вр.чл.430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД иск от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД срещу О. П. Н. (М.), ЕГН ***** за признаване за установено съществуването на вземането на ищеца спрямо ответницата за следните суми: **9751.09 лева** – неплатена главница за периода от 20.03.2021 г. до 20.03.2026 г. по Договор за потребителски кредит PLUS-15815555 от 08.03.2018 г. по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост, считано от 18.05.2023 г., **2018.45 лева** – неплатено договорно възнаграждение за периода от 20.03.2021 г. (падеж на първа неплатена погасителна вноска) до 18.05.2023 г.; **591.22 лева** – законна лихва за периода от 21.03.2021 г. до 30.05.2023 г. – датата на депозиране на заявлението, ведно със законната лихва върху сумата по главницата, за периода, считано от 30.05.2023 (датата на подаване на заявлението до съда) година до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.430 ТЗ, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 79,

ал. 1, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, О. П. Н. (М.), ЕГН
*****, ***** **ДА ЗАПЛАТИ НА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ
НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД**, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление:
гр. София, бул. ”Д-р Петър Дертлиев” № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2,
офис 4, следните суми: главница в размер на **7408,54 лева** по Договор за
потребителски кредит PLUS-15815555 от 08.03.2018 г., ведно със законната
лихва, считано от датата на завеждане на иска – 23.08.2023 година до
окончателното и изплащане; договорна лихва в размер на **496,50 лева**, за
периода от 21.01.2023 г. до 27.10.2023 г.; обезщетение за забава в размер на
93,38 лева върху всяка една погасителна вноска от деня, следващ падежа ѝ -
21.01.2023 г. до 27.10.2023 г.,

**КАТО ОТХВЪРЛЯ претенциите в ЧАСТИТЕ до първоначално
предявените размери, както следва: за сумата над 7408,54 лева до 9751.09
лева** – неплатена главница по Договор за потребителски кредит PLUS-
15815555 от 08.03.2018 г.; **за сумата над 496,50 лева до 2018.45 лева** –
договорна лихва за периода от 20.03.2021 г. до 18.05.2023 г.; **за сумата над
93,38 лева до 591.22 лева** – обезщетение за забава за периода от 21.03.2021 г.
до 30.05.2023 г., както **и за законната лихва върху сумата по главницата,
за периода**, считано от 30.05.2023 (датата на подаване на заявлението до
съда) година до 23.08.2023 година (датата на завеждане на исковата молба).

ОСЪЖДА О. П. Н. (М.) да заплати на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ
НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД сумата от **322,00 лева**, представляваща направени
разноски в настоящото производство, изчислени съобразно уважената част от
исковите осъдителни претенции.

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД да
заплати на О. П. Н. (М.) сумите от: **750,00 лева** – разноски за един адвокат в
настоящото производство по изцяло отхвърления установителен иск; **265,00
лева** – разноски в настоящото производство, изчислени съобразно
отхвърлената част от осъдителните иски претенции; **150,00 лева** – разноски
в заповедното производство.

След влизане на решението в сила, частно гражданско дело №
2384/2023 година, по описа на ПРС, да се върне на съответния състав, като се
приложи заверен препис от влязлото в сила решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пернишки окръжен съд в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____